

Sygn. akt V KK 389/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **M. Z.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 19 stycznia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 27 listopada 2012 r.

**uchyla wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 listopada 2012 r.,
w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazuje sprawę M. Z.
temu Sądowi do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 27 listopada 2012 roku, po rozpoznaniu sprawy M. Z., uznał go za winnego dokonania przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę pozbawienia wolności, której wymiar oznaczył cyfrowo jako 1 rok i 6 miesięcy, natomiast słownie określił wysokość orzeczonej kary jako jeden rok i osiem miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona na okres 4 lat tytułem próby, a w oparciu o przepis art. 33 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Ponadto, na podstawie art. 73 § 1 k.k., Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, a na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego M. Z. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. P. kwoty 400 zł, przy czym jego odpowiedzialność jest solidarna w związku z pkt 4 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 7 sierpnia 2012 r. Orzeczono także o kosztach postępowania i opłacie sądowej.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w I instancji w dniu 5 grudnia 2012 roku (k. 112).

Obecnie, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny zaskarżył kasacją powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zawartego w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku, na korzyść skazanego M. Z.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k., skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w sposób uniemożliwiający jej wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Ponadto, skarżący zauważył, że Sąd Rejonowy, w części wstępnej wyroku, w opisie zarzucanego M. Z. czynu, błędnie wskazał imię pokrzywdzonej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego M. Z. – zarówno w części dotyczącej zarzutu, jak i wniosku – okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zakwestionowany przez skarżącego wyrok Sądu

Rejonowego w tej sprawie, jest dotknięty rażąco wadą należącą do kręgu bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia. Przepis art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. – w brzmieniu ówczesnie obowiązującym - nakazywał Sądowi zamieszczenie w wyroku skazującym rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych oraz w razie potrzeby do zaliczenia na ich poczet, stosownie do art. 63 k.k., zatrzymania oraz środków zapobiegawczych wymienionych w art. 276 k.p.k., jeżeli były stosowane.

W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., wymierzając skazanemu karę pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo, posłużył się zapisem cyfrowym i słownym. Jednak w każdym z nich inaczej określił wysokość wymierzonej kary tego rodzaju. W zapisie cyfrowym przyjęto bowiem, że wymierzona została kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w zapisie słownym – wymiar tej kary określono jako jeden rok i osiem miesięcy. W tej sytuacji istnieje rozbieżność co do rzeczywistej wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Taki sposób określenia wysokości wymierzonej kary nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie. Ostatecznie nie wiadomo bowiem w jakiej wysokości została wymierzona kara pozbawienia wolności, na którą skazano M. Z. Zagadnienie to nabrało realnego znaczenia w związku z postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 8 grudnia 2014 r., którym zarządzono wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie.

Stosownie do dyspozycji art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., sytuacja przedstawiona na wstępie stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, co uzasadniało uwzględnienie zarzutu i wniosku Prokuratora Generalnego zawartego w kasacji, a w konsekwencji uchylenie wyroku w zaskarżonej części. Ograniczenie zakresu uchylenia wyroku związane jest bezpośrednio z treścią zarzutu kasacyjnego dotyczącego tylko jednego elementu wyroku – tego, który dotknięty jest rażącym naruszeniem prawa. Zarazem, korekta zakwestionowanego orzeczenia dokonana w zaskarżonej części, doprowadzi do usunięcia stwierdzonego uchybienia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w uchylonym zakresie, Sąd Rejonowy prawidłowo sformułuje swoje rozstrzygnięcie, bacząc, by jego treść była

jednoznaczna i nie budziła wątpliwości a także uwzględniając dyrektywy wynikające z treści art. 443 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

kc